

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa ƚo kóždu ƚobotu w Smolerjez knihciziscežerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Reformaznjiski ƚwjedžeń.

Łut. 12, 48.

ƚoƚledni ƚwjedžeń, kiž ƚo w Božich domach našchich ƚerbskich woƚadow ƚwjeczešce, bě žnjowý džakny ƚwjedžeń. Na nim ƚo džakowachmy ja wschědny khlěb, ja wschitko kraƚne bohatstwo, kotrež bě nam tón Ānješ našch Bóh narosć dał na našchich polach, dopjelniwschi tež w tutnym lěcže ƚwoje stare ƚlubjenje: Tak dołho hać semja stacž budže, njedyrbi pschestacž ƚyw a žně. Našch Sbožnik pak praji: Čłowjeł njeje žiwý wot khlěba ƚameho, ale wot kóždeho ƚłowa, kotrež psches Boži rót wuńdže. A Bóh tón Ānješ nam nětko tež kóžde lěto duchowný khlěb ƚwojeho ƚłowa, sbóžnoczinjazeho ewangelija, i luteje wótzowškeje do- broty a ƚmilnosće bješe wscheje našcheje saƚlužby a dostoj- nosće posćiczuje, wošebje nam stawam ewangelsko-lutherškeje žyrkwje. Sa njón Bohu ƚo džakowacž a ja wschitko wuƚy- waške džěło jeho wotrocžtom, wošebje Marćina Luthera, na roli čłowškich wutrobom, i temu ƚwjecžimý dženknišchi reformaznjiski ƚwjedžeń. So bychmy jón hódnje wobeschli a na nim ƚo na Bohu spodobaze wašnje džakowali, dha težbujmy na Ānješowe ƚłowo, kiž reka:

„Komuž wjele date je, wot teho budže ƚo wjele pytać, a komuž je wjele porucžene, wot teho budže ƚo tež wjele požadacž.“ Wobhlada jmy

1. kať je nam ewangelškim kšescžanam wjele date, a
2. kať budže teho dla tež wot naš wjele požadane.

1. Nam ewangelškim kšescžanam je wjele date! To

wopomńmy najpriždžy na dženknišchim ƚwjedženju, kotryž jenož my ewangelšy woběndžemy. Koho dha ƚmy psches štutk reformaznje na přenim měsće sažo dostali? Teho Ānješa Āhryštuka, kiž je ƚłowa našcheje žyrkwje. Kať porědko bu tola w čašku do Luthera jeho mjeno mjenowane w kšescžanstwje! Niž na njeho a jeho saƚlužbu buchu čłowje- kojo poƚajowani. Na jeho město běchu stupili ƚwjata Marja a drusy tak mjenowani ƚwjeczi, bamž, kiž wudawašce, so je naƚědnik Āhryštukowý, so ma na ƚětronym stole ƚedžo we wězach wěry a ƚwědomnja ƚam rošƚajowacž. ƚo tym so je Luther 1517 sapočal wěru wot tajkich čłow- škich bludom a pschitawkom psches ƚwoje pišma a předo- wanja wucžiscžecž, po tym so ƚu ewangelške stawy 1529 na ƚejmje w Speyeru šjawnje sa jeho wucžbu wustupili a protestowali pschecžimo jej napschecžimým wustawkam, po tamnej 30 lět dołho trajazej wójnje, kotraž bu w 17. lěťstotku dla nabožiny w našchim wótznym kraju wjedžena, je nětko hinať. My khlwalimý nětk sažo Āhryštuka jako ƚwojeho jenicžkeho njebjeskeho Ānješa, wón je našch jenicžki ƚřednik a sašupjer. W našchich Božich domach ƚo přěduje wo nim, kotryž nam je wot Boha šćinjený i mudrosći a i prawdosći, i ƚwjecženju a i wumoženju, psches kotrehož krej my mamy hrěchow wodacže. Šsamo we wěštych katholic- skich štronach da ƚo nowý ƚłóš ƚlyšecž, kiž psches jene pschindže i tamnym starým ƚwědcženjom japoschtoła ƚětra wo Ěesušu: A njeje w žanym druhim sbóžnosć, tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date čłowječkam, w kotrymž my mohli sbóžni być.

My pať nětko sašo njesnajemy jenož Anješa Khrystuša a sbóžnosć, kotraž so pola njeho namała, my wěmy tež tón prawy pucź, kiž k njemu wjedže. Hdyž katholicka zyrkej poruczuje: Chześ-li sbóžny być, dha mašch swoju sbóžnosć sam saksličy pytać psches wěste dobre skutki, psches dawanje jałmožiny, psches czelne pokuczowanie a posćenje, psches czahanje na swjate městna, psches spěwanje po paczerju, psches sastupjenje do kłóschtrów pod wotpołożenjom sľubjenjow, so chześch khudy wostacź, so njewoženicz a pschedstajenym we wschěch padach posľuschny wostacź, dha hižom nasche džeczi se swojeho katechizma wjedža, so je wěra do Khrystuša, kiž, je-li so je prawa a žywa, naš wotdžerzuje wot hrěschenja, jeniczi wěsty pucź k sbóžnosći.

A brědki, pschi kotrychž trjebanju a nałożowanju so móžemy na tajkim puczu k žiwjenju sđeržecź, my je tež sašo mamy. Bože słowo w swjatej bibliji, tak njesnate a sacžemnjene bě wono dolhe czašy bylo! Kať žadna bě kniha swjateho pišma do Luthera, kať porědko so namaľasche w jeny domje! A temu bě spišana w zusej hebrejskej, grichiskej a łaczanskej rěczy, kotraž bě tola jenož wuczenym snata. A hdyž bě so tež wot tutych tón abo tamny spytať k pscheložkom do ludoweje rěczy, sčto to pomhašche, hdyž bě tola bamž ludej sakať bibliju czitacź. Wot Lutheroweho czaša je to nětko wschitko hinať. W narodnych rěczach so Bože słowo czita w zyrkwjach a schulach a w domach. Sa mały pjenjes móže sebi je tež najkhdyschi kupicz, so by we nim pytať a namaľasť pucź, kiž k sbóžnosći wjedže. Woprawdže, wjele je nam ewangelskim kšescžanam date. Duž pať tež

2. wjele budže wot naš požadane.

Szy-li ty, lubny bratsje, někaťki dar sčicziť jenemu swojich pobuczłowjekow, dha woczakujesch, so so tutón sa njón tebi džakuje. Sčto woczakuje tež twój njebjeski Anjes, kiž je tebi se swojim psches Luthera sašo wotkrytym ewangelijom tak drohotne pokłady, tak bohate brědki swojeje hnady darit? Wón woczakuje, so by ty jemu sa nje džakowny. W czim budže pať twój džak dyrbjecź wobstacź? So trjebašch tebi darjene kubla a brědki tak, so psches wužiwanje tych samych pschezo dokonjenischi ewangelski kšescžijan budžesch, w pschezo twjerdschej wěrje do Jesom Khrysta, swojeho Sbožnika, stejisch. A tajkej wěrje pať tebe Bože słowo pschezo k nowa czěri a wjedže, hdyž jo klyschisch a wokarnujesch. W Božim domje so wono předuje. Szy dha jow, tak hušto hacž so wono klyschecź dawa na njeđelskim a swjedženiskim dnju? D nasche, hušto tak prošne Bože domy, tak jich něme kamjenje tak wótije rěczy wo njeđakownosći tych, kiž so tak wyšoko wobhnadženi wot jich Anješa a Boha! W swojim domje, lubny bratsje, mašch swoju bibliju. Ale hdyž dha? Njeleži wona w kucziku sapschena w towarstwoje druhich schulskich knihow, do kotrychž wjazny pohladať nješy, po tym so by se schule wustupit? D kať tute sapschene, w kuczicach ležaze biblije w ewangelskich statokach rěczy wo njeđakownosći tych, kotrymž bě wyšoke kublo dowěrjene wot jich njebjeskeho Anješa! So pschikladže tamnych kšescžijanow w Beroje, wo kotrychž so w Saposchtokskich skutkach 17, 11 praji, so so woni wschědnje wobhonjachu w pišmje, czinmy tež my. Sčtož pať jow czitamny a klyschimny, to rospomínmy a wobkhowajmy tež we wutrobje a sľožujmy so po tym w žiwjenju, posľuschni tamnemu Saksowemu napominanju: Budžecze pať czinjerjo teho słowa, a niz jeno posľucharjo! Sčtož we wěrje steji a so we swojich

hrěchach troschtuje hnady Božeje w Khrystušu, tón ma swoju wěru jako žiwu wopokasacź w dobrych skutkach bohobojasneho žiwjenja. Wobkedžbujmy Sawołowy hlóš (2. Tim. 2, 19): Njech wotstupi wot njeprawdosće, sčtož mjenuje to mjeno Khrystušowe! a tamny (Tit. 2, 12): My dyrbimny sapsrěcz bjesbóžne waschnje a swětne lóschty, a pózcziwe, prawe a bohobojasne žiwjenje wjesć tu na tym swěcze. Haj, wopokasujmy so wschudžom a pschezo jako prawych nasľednikow teho Anješa Jesom Khrysta, kotrymž Bože słowo a Boža wola psche wscho dže, a kiž so prózujaj, w jeho kralestwje pod nim živi być a jemu sľuzicź w prawdosći, njewinosći a sbóžnosći.

Tej džakownosći, kotruž našch Anjes wot naš žada, sľuscha dale, so so my w lubosći horjebjerjemny po tymi, kiž nascheje pomozny potrebni so. „Dobrotu czinicź a wudželicź njesapomncze! tak nam pschikwola tekst sańđzeneje njeđele, pschikstajiwischi: „Tajke wopory sľodobaju so Bohu derje.“ A hdyž mamy dobrotu czinicź wschitkim ludžom, dha najwjazny nad tymi, kiž nascheje wěry so. Na nusy a wobczěžnosće naschich ewangelskich wěrybratrow naš dženska Gustav-Adolfske towarstwo pokasuje. Tam w jeny mjesce bydla mjes 10000 podjansimi tež 200 ewangelskich. Čzi podjanszy maja tam dosć rjaných zyrkwjow. A czy ewangelszy? Žanu. A woni bychu tola tež radny njeđelu kemschi schli. Tež nimaju žaneho ewangelskeho duchowneho, kiž by jim předowať, swjate wotkasanje wudželowoť, jich džeczatka kšicziť, nawoženju a njewještu wěrowoť, semrjetnych pohrjebať. A te ewangelske schulske džeczi? Wone drje wufnu czitacź, pišacź a liczicź, ale žadny wuczeť tu njeje, kiž by jim biblijske stawisny pomjedať, Lutherowy katechismus wuložowať, kiž by k nimi spěwať te rjane kherluschowe hlóšy nascheje ewangelskeje zyrkwje. A kať je ta duchowna nusa naschich wěrybratrow wulka w tutym jeny spomnjenym mjesce, tak na sto tyšaz blafach w katholicich krajinach. Duž dha pať so w nich wobrocžuja na Gustav-Adolfske towarstwo, so klapaja wo jeho durje a prošcha wo jeho pomoz. Niz mjenje hacž k 2237 blafow schěrokeje semje, k Westfalskeje, k Bósnanskeje, k Čžeskeje, se Schtyrskeje, k Galiziskeje, k Brasilskeje atd. so woni pschikschli k tutemu towarstwu k tej próstwu: Pomhajecze nam, so bychmy tež my dostali zyrkej a schulu, duchowneho a wuczerja. Ale kať dha mohlo Gustav-Adolfske towarstwo pomhacź, hdyž my njebychmy jemu najprjódžny pobudželili te třebne brědki? D duž dajecze so wubudžicź k prawej bratskej lubosći a woprucze dženska bohate dary k wješelej wutrobu! Tajke wasche wopory njech so tež wopokas džakownosće napscheczo waschemu Anješej, k kotrehož ruki scže my tak krašne dary dostawali.

D Jesu, twoje słowo je

A dyrbi našch troscht wostacź.

Daj jemu nowe dobycze

We wschitkich krajach dostacź.

Spožcź, so tež naschi pschichodni,

Pschi prawej wěrje sđerženi,

Psches tebe k Wótzej pschindu.

Hamjeń.

M. w H.

Dobre wuloženje.

Na praschen: Sčto je reformazija? je njebočicziť duchowny Senhöfer w Mühlhausenje w jeny swojich reformazijischi předowanjow sľedowaze wotmolwenje dať:

Lobrka pola Delnjeho Grombacha kapala fwy. Michala steji. Něhdy bě wona daloko-řlawjena kapala, a w njej je ƚo předomalo, Boža mřcha dđeržala, spěwalo. Duž Franzowsojo pschińdžechu a tu zyrkwičku nimale wutupichu, a napořledku je ƚo wona jenemu Delnjo-Grombachskemu měřčezanej ƚa por stow schěbnatow pschědaka. Tón njebě lěni a do njeje řhno a řłomu styka, a w njej kowarńju naprawi, a nutřka klapajče a mlóčezajče. Duž po mnohich lětach Delnjo-Grombachski farať na tu myřl pschińdže a džeřče: „Schto?! To dže je w řwojim čařu zyrkej byla, ale nětko řzyla na to podobna njeje.“ Wón dže a ju temu kowarńej wotkupi, a řo do njeje horje poda, řmjeta řhno won, řłomu won, kowarńju won, wřhitko won, a woltať a klětku natwari, a nětko řo řařo w njej předuje a spěwa. Šlejče, runje tať běřče w reformaziji. Grombachski farať njeje řanu nowu zyrkej natwaril, ale tu staru wonowil. To řeka reformowacz. D. Luther a čzi drusy widžachu, řo je řo do zyrkwiče řhno a řłoma čłowřsteje mudrořče řtyřala a w njej kowarńja řaložila, hdžež buchu řtutki kowane, ř krotka, to wjazy řana zyrkej njebě. Duž woni džečhu a na podložku Božeho řłowa wřhitko ř njeje řwucziřtachu, řchtož do njeje njeřłuiřčejče, a ř nowa klětku a woltať řaložichu, a nětko je to řařo zyrkej. Ale řana nowa, ale ta stara.

Sswěrna duřha.

(P. Flemming.)

Schtož jow řwěrnu duřchu řnaje,
Tón ma poklad najwjetřchi;
Temu řbože jařne hraje,
Řiž tu paczet wobředži.

Ři je derje we horju:
Řa wěm řwěrnu wutrobu!

Řdny řo řbože druhdže kloni,
Řochze wostacz ř woli nam:
Sswěrna wutroba řo bronu
Řřcheczimo wřchěm njeřodam.
Ři je derje we horju:
Řa wěm řwěrnu wutrobu!

Sřwoju radořč řařožuje
Řa řprawnořč, řiž druhi ma;
Řeho horjo řobu čzuje,
Řež we nuř njeřhabla.
Ři je derje we horju:
Řa wěm řwěrnu wutrobu!

Řřcheczelenje řbože hlada;
Řohatřtowo wřcho rořeńdže,
Čžělna řjanořč hinje, pada;
Sswěrna duřha wostanje.
Ři je derje we horju:
Řa wěm řwěrnu wutrobu!

Schtož da řwět, řo bōřny řhubi,
Řiž pať řwěrna wutroba;
W kōždy čař ta pokoj lubi,
Čžěřni nař tež njeřoda.
Ři je derje we horju:
Řa wěm řwěrnu wutrobu!

Řajři wotřchew: Sswěrnej duřchi,
Řotrejž lubořč jednocz!
Tole řłonzo řhly řuřchi,
S Bohom ř řbožu pschewodža.
Ři je derje we horju:
Řa wěm řwěrnu wutrobu!

K. A. Fiedler.

Sserbowka.

Řistoriřka novella wot Ř. Řiduřa. Sęřerřčezil K. A. Fiedler.

XX.

Řařne řłomjo ř njeřjeřam horje řapajče; wojowarjo mōžachu řo pschi jeho řwětke poľnje pōřnacž. Šchipy pschěř powětr řchumjachu, a woblehńjeni běchu pschi tym w hubjeřřchim postajenju, dokeľ w jařnym řwětke řtejachu. Řěble řo ř nowa nastajachu; tola podarmo. Šchědžiwe wlořy čzejčedostojneho řnjeřa Řana Řhoczebuskeho ře řłowom a pschikladom ř wutrobitořči namoľwjachu, a řhroblořč a rořhladnořč jeho řhna Řeinharda wjedžiřchtej jej prawe nastajenje dacž. Šchormowazy buchu teho dla wospjet ř murjom dele řestorřani a namařachu wlořny row w řolmach Šprewje. Tať wulka bě rořhorjenořč wojowazyřch, řo řo hrodej bjes řadžeřka palicz dachu: řwōjřtowo bě řwoju řlacziwořč řhubilo, hdny žiwjenje na hračřkach řtejeřče.

Wobřjedž tuteho ropota Řiegmund we řwojim lědy řpoczatym džeľe wutupjenja pokraczejče. Řako nowo-řastupjeneho jeho řane kommando njeřwajajče, ale wón řo jaťo dobrowōlnik wobřladowajče a mějeřče teho dla po wawřnju tehdomniřchego wōjnřkeho wawřnja řwobodnu ruku. Tón krotč jeho wudhry pscheczimo řnathm wrōtkam řatrasńnje hrimotachu. Wotewrjeńza běřče řo tať powjetřchila, řo mōžeřče wón ř ruku ryhele dořahnyč. Řucze buchu wotřunjene, ale durje řo hřchče njeřotewrřchu, dokeľ klucz pobrachowajče, kotryž dnyřjeřče pořledni ryhel wotřtronicz. Duž Řiegmund řwoje řhlyne ramjo pschěř wotewrjeńzu wupřchěřtre, ře řwojej řekeru řamť wotpacži a — wrōtka běchu wotewrjene. „Řowle! řlědujče mi!“ wón ř lawřkim hlořom řawoľa a ř hrodowřskemu dworej čžerjeřče, kotrehož wrota řchěroko wotewrjene řtejachu. Bjes komdženja řo wōn do njeho wali a jeno řłabu wobřadku nadeńdže, dokeľ daloki rořčah murje wřchě wojerřte mozy řadajče. Řo-darmo řo jemu napřcheczimo řtajachu: kōždy wudhř jeho ruki pschijnje ře řmjercž, a bjes řadžeřjenja wón řřhōd dozpi, kotryž na řorridor horje wjedžiřče. Durje běchu řamřnjene; ř jenthm prařnjentjom řo te řwonkowne hromadu řhpnychu, a Řiegmund hladařče prořče do pľomjenjom, kotrymž běřče něťotre minuty přjedy jeho njeřwjeřta wuczekka. Řo řřhōdže dele řleczeč, po jenthm druhim ř prawizy horje řkoczicz, bě wěž něťotryřch wotomikow. Wón durje pschěřlama, wón řtwy pschěbēža, wón jejne mjeno wolařče — podarmo! hřōd běřče wopuřchčzenty. „Řona je do měřta wuczekka, řnano do teje řtwiczki, kotruž něhdy w měřje wobhđleřče — rucze tam, řo ju ničťo přjedy njeřamata, dnyřli ja!“

Toľa pucz njebě wjazy pōřdnny. Řako řo Řuřitojo pschěř řnate wrōtka waleč pocžachu, běřče wobřadka bliřřče džeľe murje wopuřchčzila a řo ř Řeinhardom do wuřkeho, ř murju wobdateho pucz a wrōczō řčahnyřla, kotryž ř rodej nahle horje wjedžiřče. Řiřchče řas bu wot jow mjes Řuřitami, runjež bjes wuhłada na dohņče, krej rořliwana, jaťo Řiegmund, kotryž řwōj pucz řaraczentý widžeřče, ře řwojej řekeru Řhoczebusčanam do řhribjeta padny. Špodžiřwani řo čzi wobladnyřchu; jaťo pať jenotliwego muža pynychu, wobrocžichu jeno najřwonkniřchi řwoje lebije pscheczimo njemu. Mjes nimi bě tež Řeinhard. Tať rucze hacž tōn Řiegmunda wuhłada, jeho řwucžena rořmňřłnořč wopuřchčzi, a wón řwojim ľdžom pschiwōľa: „Řowle! mořče jehō! To je čžěřki Wastard, nařch najhōřčhi njeřřcheczil!“

Či, kotič tele kłowa w hokku sašlyšachy, šo na měšče wobrocžichy. Šim šo džěšče, kaž knjesej Reinhardej, kotryž chyzšče kwoju wječiwosć na jenotliwym społojic, dofelž hižom wjedžišče, šo budže se šwojimi ludźimi šužitam podležec. Nicžo njepomhaščaj nětko Siegmundej jeho šylne ramjo a jeho šekera; krocžel po krocželi bu wón wot pschemožy naspjet čžiščezany, po krodže horje, do hrodowneho dwora hač blifto k muri. „Škónzujče jeho!“ Reinhard sawola. Tola dale njemóžesche rěčec. Šnufšna ščžena hrodu, podryta wot móžuje wołoko šebje hrabazeho wohnja, šo do hromady šypry a wšchěch pod šwoje rospadanki pohrjeba.

Wnohohłóšny, wótroflincžny wufškil šo sašlyšča; potom bě widžec, kaš šo jena wyšoka podoba hiščče ras pošbže a š móžnym štokom psches žehliwe hrjady šlecza, nětotre krocžele běžesche, šo motač poča a k šemi padže. Bě to Siegmund, kotremuž šo krej se rta wuliwasche.

Lědy bě padnył, jemu muž k hłowje štejesche, kotryž njebohemu nahłownik wotpinasche a do woblicza hladasche. „Dha Čže Tvoje pschedczucze njeje jebało“, džesche želnoščiwje Rudolf š Harta; „Tvoje bėdženstwo je dokonjane; Ty šy padnył š tuthym měštom! Šbėhncze jeho a donjesče jeho dele k pobriškej Šprewje. Budu Wam ša pjatomaj šlėdomač; pschetož tule nasche wostacze njeje!“ To šo šta. Šeno k prawizy wrótkow bě rum; tam bu čželo donješene a na wupšchestrjenty kryw žunjo položene.

Lědy bě šo to štalo, jako Rudolf š Harta čžiche štonanje sašlyšča. Wón na tu štronu džěšče, š wotkal to šamo pschitha-džesche, wuhlada bělu podobu na šemi ležo, w kotrejž bóršy holecžtu špóšna. „Šchtóha šy, a kaš Ty hew pschińdžesch?“

„Kšlam Mařka Kralež, a — š wotkal pschińdu? Pohlejče horje k tamnym wupalenym murjam — wottam je mój puč psches powětr hew dele wjedł — a moje štawy šu rozražene.“

„Dha bě Ty njewjesta Siegmunda š Čžeskeje?“

„Wón mje taš mjenuje.“

„Mjenowasche Čže taš, woha holecžka!“

„Mjenowasche — mjenowasche?“ wospjetowasche Mařka š hróšbu; prajče mi božedla, šchtož wo nim wěšče!“

„Šsmny jeho hew donješli; wón je šaraženy.“

„Wot koho?“

„Wot rospadankow šnufšneho hrodu, hđžež Čže wón pschasche.“

„Taš — taš — po tajkim wot mojeje ruki! Šu — hu! kaš žalostnje, čžlowjeka moricž, wošebje najlubšcheho! Prawdosč Boža, ja Čže pššnamam! Šo bych jeho a šebje wumohła, štorcžu do štaženja, a wón, kiž čže mje wumoz, w tych rospadankach sašhiny, kotrymž ja wucželnych, hđž je na jeho hłowu walich! — Šschinjescze jeho hew ke mni a položče jeho ruku do mojeje! — Taš, mój drohi, ššenocza naju šmjercž. To je šymna nóz, w kotrejž šwój kwaš šwječimoi; kwašne plomjenizy šo jeno hiščče žehla; bóršy wone wuhašnu! A móžesche šo namaj žane šbožo na šemi dostacž? Ženje, mój lubowany, njebudžichmoi měra namašaloj. Tvoja horjaza čžesčelatomnosč budžišče šwój wottynjenty šonz, Tvoja lubosč moju ruku šmyliła. Nětto šo namaj wobėmaj wot-počinš dostawa! Anježe Božo, špožč namaj šwój wěčny mēr! Wodaj namaj naju hrěch, kaš ja tym wodawam, kotič šu mje k temu šamemu nušowali! — Šaš šwět mojemu hladej taš šbaleny leži! Mało wješelow šym na nim wužiła, mało bolosče mi dželenje pschihotuje. Dajče mi špěchowacž, ša nim lecžecž, kotrehož dušcha je šo hižom k njeju pošbėnyla! Ša šacžuwam, šo mje wón ša šobu čžehnje; moje wumoženje njeje daloko! Anjes ryczerjo, šlubče mi, šo naju na pohrjebniščžu w Škólowje porno šebi pohrjebacž dacze, po šoku mojeho nana, jeho tryšla (Dheim)!“

„To Čži šlubjam!“

„Šaplač Wam to Wóh tón Anjes!“

A wot nětš jejny hłóš pschego šlabšči a šlabšči bywasche. Š wopředka bě hiščče čžiche modjenje šlyšhecž, kotrež pošdžiščo do nješrošmliweho, ale tola njewuprajnje lubošneho šchepanja w macžernej rěči pschėndže. Džen runje šwitasche, jako šo jejnej hubje hiščče junu š čžicha hibnyšchtej a wona pošledni wudnych ščžini, mjes tym šo jejna ruka hiščče w ruzy lubowaneho wot-počowasche.

* * *

Šschipolšnju tón šamny džėn šo dwaj čžahaj wot dymjaznych rospadankow Šhocžebusa šdalowaschaj. Tón jedyn bě njepšchewidžnje dolhi a hibasche šo k ranju, tón drugi mały a šloži šwój puč k polšnju. Ššči přėdku přėnšcheho běchu wjazori jecži, wot kotrychž jeno jedyn na šonju šebžesche a to njeputany. Bě to knjes Šan š Šhocžebusa, kiž šebi tež we šwojim wulkim nješbožu, w jatbie šužitow byčž, šwoje nadobne šadžerjenje wobarnowa. Šemu po šoku kracžeschaj Šanš je Šhorjelza a Luther, kotryž ruku w šindže nješesche. Šeho loškomyšlna šhrobkosč bě šlemjena, a žiwjenje šdasche šo jemu šhostauje byčž, dofelž mějesche parowanje a hanibu šnjescž. Njepšchewidžna šyla šužitow jim šlėdowasche. Šich woblicza běchu šašo taš pošmurne, kaš tón džėn, na kotrymž jich přėni krocž widžachmy. Ššo šdasche, jako by radosč tymle ludžom žyle žusa byla, jako bychu šo jich woblicza jeno w hokku bitwow wožiwjale.

Šsched tym druhim mješšchim čžahom šo dwoje mary nješechu. My ša nimi šlėdujemy a pschińdžemy do Škólowa k rowu Šrala. Bóršy wotewritaj šo pódla njeho dwaj nowaj rowaj; dwaj kašchčej šo do njeju pušchčičchaj a lubošne knješniške hłóšy špėwaju pohrjebny špėw. Dobru nóz! Dobru nóz! šaklincžuje, a hóržy štej šwjelbowanej. Šschėdžywa našyma wušyruje šwoje pošlednje lišče nad rowomaj mlodosče, šymny wětr psches nahe hałošy šchumi a je šatšchašuje, šo želniwje štonaju, a ludžom šo šlyšy po ližomaj ronja, hđž na šwojim dompučžu hiščče junu šdychnu: dobru nóz!

Wšhelake š bliska a š daloka.

— Š čžiščezom biblijškeho pučnika na lėto 1909 je šo šapočžalo. Anjes šaraš em. Šafub, kotryž je tež němski biblijški pučnik špišal, je pschecželniwje w lubosčži k šwojemu šerbštemu ludej tež šestajenje šerbškeho biblijškeho pučnika wobštaral. Biblijški pučnik budže w prawym čžachu docžišchčezany, šo móže šo tež k šerbštemu šemšchenju 2. adventa w Draždžanach Draždžanštim Ššerbam rošdawacž.

— Šschedženaš, šerbška protyka na lėto 1909, je docžišchčezany a je w Ššmolerjež knihicžišchčezėni w Budyšchinje kaš tež na doštalnych měštnach ša 25 np. dostacž. Wona je šo šašo jara derje poradžila. Ma wjele šabatwjazeho a powucžazeho, šermanki a šermusche, tež jara rjane wobrašy š mižionštwu. Wšchėm budže šo wona wěšče špodobacž. Duž kupujče ju! Do šerbškeho doma šluscha tola tež šerbška protyka.

— Ššrjedu je šo šakški šejm šašo w Draždžanach šeschol. Najwážnišče wuradženje budže nowy wóšbnny šakon, wo kotrymž ani mjes wšchnosčžu ani mjes wšhelakimi štronami šo hiščče žana pschesjenošč dozpiła njeje.

— Šruške provinzialne šynody šu nětto šhromadžene. Mjes druhimi je wošebje wážny a dobry namjet, šo ma šo wšchnosčž prošhčž, reformazijški šwjedžen 31. oktobra jako pošny krajny šwjedžen šašo poštajicž a jako žyly šwjaty džėn, na kotrymž je džėlo šafasane, šwječicž dacž.